

LBRIS

Editor: Nicoleta Popescu

Grafică copertă: Kristy Lund-White

Tehnoredactare: Florența Sava

Corectură: Georgeta Nicolae

We know
books

Original Title: Paladero: The City of Night Neverending

Text copyright © 2017 Steven Lochran

Design copyright © 2017 Hardie Grant Egmont

First published in Australia by Hardie Grant Egmont

Copyright © 2020 Editura Prestige
pentru ediția în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LOCHRAN, STEVEN

Paladero - Orașul Noptii Nesfârșite / Steven Lochran ; trad.
de Mihaela Potoschi. - București : Prestige, 2020
ISBN 978-606-9651-37-7

I. Potoschi, Mihaela (trad.)

821.111

ISBN: 978-606-9651-37-7

Tel.: 0732.55.88.33

www.edituraprestige.ro

www.facebook.com/edituraprestigeoficial

PALADERO

ORAȘUL NOPTII NESFÂRȘITE

STEVEN LOCHRAN

Traducere de
Mihaela Potoschi

PRESTIGE
KIDS

București - 2020

DESPRE AUTOR

STEVEN Lochran și-a petrecut copilăria scriind povești, iar acum își câștigă existența făcând același lucru. A absolvit în Queensland, Universitatea de Tehnologie, cu diploma de licență în *Scrieri Creative*, după care a lucrat ca proiecționist și DJ, dar a fost și critic de film. Și-a petrecut

ultimul deceniu în „industria“ editurii, timp în care a scris seria de cărți *Paladero* și *Vanguard Prime*. Trăiește în Melbourne, împreună cu soția și cu fiul său, dar și cu cele două pisici alintate. Îl poți găsi și pe www.stevenlochran.com

CUPRINS

CAPITOLUL UNU	
UN OM SINGURATIC	9
CAPITOLUL DOI	
O SĂGEATĂ DE ARBALETĂ ÎN PIEPT	11
CAPITOLUL TREI	
O FAȚĂ PRIETENOASĂ, CUNOSCUTĂ	19
CAPITOLUL PATRU	
O ÎNTREBARE INCONFORTABILĂ ȘI TULBURĂTOARE	28
CAPITOLUL CINCI	
O NUANȚĂ DE ROȘU ȘI MAI ÎNCHISĂ	35
CAPITOLUL ȘASE	
O TREABĂ DE FĂCUT	44
CAPITOLUL ȘAPTE	
O PANICĂ SĂLBATICĂ	50
CAPITOLUL OPT	
UN OM PE MARGINEA UNEI STÂNCI	55
CAPITOLUL NOUĂ	
O FIARĂ ADORMITĂ	61
CAPITOLUL ZECE	
O FURTUNĂ ASURZITOARE	71
CAPITOLUL UNSPREZECE	
O PRIVELIȘTE CIUDATĂ ȘI NELINIȘTITOARE	83
CAPITOLUL DOISPREZECE	
O SUTĂ DE MILIOANE DE CUȚITE ÎN NOAPTE	89
CAPITOLUL TREISPREZECE	
UN CADOU DE DESPĂRȚIRE	97
CAPITOLUL PAISPREZECE	
UN CĂMIN FERICIT	107
CAPITOLUL CINCISPREZECE	
O MOȘTENIRE DE FAMILIE	117

CAPITOLUL ȘAISPREZECE	
O MOȘTENIRE DE PRIMIT	125
CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE	
NICI ANIMAL, NICI OM	135
CAPITOLUL OPTSPREZECE	
O VOCE PRIMITIVĂ	143
CAPITOLUL NOUĂSPREZECE	
ÎN PRAGUL NEBUNIEI	152
CAPITOLUL DOUĂZECI	
UN ORAȘ DE MULT DISTRUS	162
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU	
O EPOCĂ PLINĂ DE CRUZIME	169
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI	
CÂTE O ARMĂ ASCUȚITĂ ÎN FIECARE MÂNĂ	179
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI	
O MAIESTATE ASCUNSĂ	184
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU	
O REALITATE CLARĂ, USTURĂTOARE	190
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI	
UN RĂSĂRIT ÎN FLĂCĂRI	196
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE	
O REVELAȚIE SURPRINZĂTOARE	207
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE	
O CHESTIE PALĂ, ȘIFONATĂ	219
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT	
O CONVERSAȚIE PRIETENOASĂ	226
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ	
O AMINTIRE NECLARĂ	232
CAPITOLUL TREIZECI	
UN CĂLĂU PREGĂTIT LA DATORIE	238
CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU	
UN TRĂZNET DIN SENIN	245
CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI	
ȚĂRMUL ÎNDEPĂRTAT AL UNUI PĂMÂNT PROMIS	251
CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI	
UN FULG DE ZĂPADĂ CĂZÂND ÎNTR-O GROAPĂ CU FOC	258

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU	
O MICĂ SCHIMBARE DE PLAN	266
CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI	
UN MONSTRU ELIBERAT DIN CUȘCĂ	273
CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE	
O PURĂ BUCURIE	279
CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE	
O ULTIMĂ AMINTIRE	288
CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT	
O UMBRĂ CE SE MĂREȘTE	295
CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ	
UN VORTEX NEGRU	300
CAPITOLUL PATRUZECI	
UN SFĂRȘIT PENTRU VISUL ORAȘULUI DAHEED	306
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU	
UN MORMÂNT DESCHIS	314
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI DOI	
UN OM BUN LA NESFĂRȘIT	321
EPILOG	329
MULȚUMIRILE	330
DESPRE AUTOR	332

CAPITOLUL UNU

UN OM
SINGURATIC

A tacul a început înainte de miezul nopții. Pirații s-au strecurat atât de subtil în orașelul din Golful Semilună, încât nimeni nu i-a văzut venind. Nu înainte de a năvăli prin mulțimea de petrecăreți, cu armele scoase, făcând o cărare sângeroasă, în timp ce aprindeau căsuțele din stuf cu flăcări izbucnite din tunurile lor. Și în mijlocul țipetelor de groază urla o voce aspră, groaznică: „Apucă tot ce poți! *Dumnezeul Umbrii trebuie să aibă tributul său!*“.

La cât de înfricoșătoare erau cuvintele, Joss nu avea timp să le ia în seamă, în timp ce fugea către grajduri, cu un bici într-o mână și cu sabia în cealaltă. Sabia Campionului era un obiect ceremonial, nu era destinat pentru bătălii. Dar tot ar fi căsăpiti cu ea pe oricine ar fi îndrăznit să-l oprească. Biciul era spre a se asigura că nu se va ajunge la asta.

Sătenii fugeau peste tot în jurul lui. În panica lor, deveniseră ca un râu vijelios, trăgându-l și împingându-l în toate direcțiile, așa încât cu mare efort a reușit să se tragă către o stradă mică, laterală. La capătul celălalt, putea zări grajdurile scăldate în umbre și neatins de haos.

Abia când se apropie de ele, o figură a țâșnit din întuneric. Un bărbat, îmbrăcat la fel ca și tovarășii săi: avea o armură de zale făcută din scoici de crustacee, pe deasupra, o platoșă de bronz, verzuie de la apa sărată. Coiful lui avea aceeași nuanță ruginie, iar plăcuța care-i acoperea fața, evoca o creatură din adâncuri, cu orbitele bulbucate și cu o proteză zimțată. A apucat mânerul unui butoi lung, metalic, ce avea un rezervor mare, fixat de carcasă și o flacără aprinsă în capăt.

„Lasă-ți armele jos!“ i-a strigat piratul de sub cască, în timp ce strângea trăgaciul. Noaptea era luminată de un incendiu puternic. „Acum!“

Joss se gândea la tunul cu flacără și la omul singuratic care îl manevra. A privit înapoi la sătenii panicați și la casele acestora care ardeau. S-a întors din nou către pirat.

„Nu prea cred“, i-a răspuns el, și și-a ridicat sabia.

CAPITOLUL DOI

O SĂGEAȚĂ DE
ARBALETĂ ÎN PIEPT

Mai devreme...

P aiele de pe acoperișul de stuf crăpau sub greutatea lui Joss, palmele îl înțepau în timp ce se deplasa, iar ochii îi clipeau des, din cauza somnului, în timp ce tremura sub atingerea vântului care sufla în aceea dimineață peste Golful Semilună.

Trecuse doar o săptămână de când se întorsese din misiunea Calea, alături de Frații lui de Jurământ, Drake și Hero, și era nervos pentru că exista posibilitatea ca restul antrenamentului lor să fie refuzat de Consiliul Marilor Maeștri. Dar acest lucru nu se întâmplase. În schimb, instruirea lor pe mai departe fusese aprobată, deși deliberarea a fost destul de grea. Marele Maestru Eno părea deosebit de aspru, în timp ce le descria ucenicilor aspirații ceea ce-i așteaptă.

„Vom face aranjamentele în mod individual cu fiecare dintre ordinele din care faceți parte, ca să începeți

antrenamentul cu seriozitate. Împreună, veți învăța subtilitățile călăriei, mobilizarea și tehnicile sabiei-cântec. Considerați-vă norocoși pentru că veniți din regiuni atât de diferite, pentru că acest lucru vă va oferi posibilitatea de a acumula mai multe cunoștințe. Dacă sunteți înțelepți, nu veți vorbi, veți asculta cu atenție și veți învăța!“.

Fără îndoială, ultima parte din sfat era îndreptată către Joss, ținând cont de faptul că Marele Maestru Eno îl privea fix în timp ce vorbea. Cu toate astea, băiatul nu s-a putut abține să nu mai pună câteva întrebări.

„Care ordin va fi primul, domnul meu?“ a întrebat el, asigurându-se că păstrează un ton și mai respectuos. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să-l provoace pe bătrânul om, dar emoția lui de a începe era pur și simplu prea mare pentru a o putea controla.

„Câmpuri Înstelate“, i-a răspuns Eno apăsător, în timp ce Drake – care era atent lângă Joss – și-a îndreptat vizibil postura. Fața lui palidă era o mască perfectă, lăsându-l pe Joss să speculeze entimintele prietnului său, cu privire la întoarcerea acasă. „Un anotimp petrecut cu îngrijirea mamușilor ar trebui să fie o introducere solidă în tot ceea ce se așteaptă de la voi.“

Marele Maestru a continuat să explice lucruri legate de călătorie, de aranjamentele de acomodare care urmau să fie făcute pentru ei, și să-i întrebe dacă aveau să nu-

mească pe cineva ca administratori ai lor, vreun ucenic tânăr, care să-i asiste în timpul antrenamentului. Deși era un rol fără prea mari pretenții, îl putea pune într-o lumină bună pe acesta când, în cele din urmă, ar fi aplicat și el pentru misiunea Calea, iar Joss cunoștea candidatul perfect. Era singurul nume potrivit pentru a fi rostit, după toate lucrurile prin care trecuseră împreună, nu doar la Ferma Scutului Rotund, dar și în lansarea lui Joss, în drumul său de a deveni un paladero.

Din fericire, Eno nu a respins din prima sugestia, spunând că o va lua în considerare. În cele din urmă, publicul lor s-a împrăștiat, ucenicii s-au dus la treburile lor, găsind-o pe Sur Verity așteptându-i în anticameră. Fața acesteia transmitea ceva ce Joss nu mai văzuse niciodată la ea, în tot timpul în care o slujise ca și ucenic. Îngrijorare.

„Așadar?“ îl aștepta cu explicații.

„Începem cu un sezon de pregătire la Câmpuri Înstelate“, i-a răspuns el, așteptând să fie la fel de tăfnoasă, așa cum fusese atunci când Lordul Malkus, conducătorul oridinului lor, l-a nominalizat pe el ca și candidat al Fermei Scutului Rotund, în misiunea Calea. Probabil că va fi disprețuitoare, lamentându-se că antrenamentul era mult mai riguros înainte, când Frăția era formată din zece sau chiar mai multe persoane și ar fi fost instruită tot de atâția paladero. Cel mai probabil i-ar fi

prezentat niște avertismente groaznice și obscure, care l-ar fi făcut să se simtă nesigur, în legătură cu el și cu șansele lui de a reuși.

Dar nu a făcut niciunul din aceste lucruri. În schimb, îngrijorarea ei s-a intensificat.

„Câmpuri Înstelate?” a zis ea. „Asta înseamnă că te vei opri în Golful Seminulă, înainte să traversezi Marea de Argint...”

La auzul acestor lucruri, Joss a simțit ca și cum o săgeată de arbaletă l-ar fi lovit în piept.

„Da?”

„Este vreo problemă?” a întrebat Hero, care fusese foarte tăcută până în acel moment, ochelarii ei polarizați și grămada de păr negru, făcând-o imposibil de citit, în comparație cu Drake. Joss o putea doar privi, fără nicio replică.

„Golful Semilună este pe coasta unde Daheed era... unde Daheed...”, a încercat Drake să intervină în locul lui Joss, pentru a-l ajuta să-și găsească cuvintele ca să-i răspundă.

Unde a fost distrus Daheed, se gândea el, amintirea răsunându-i în cap, în timp ce stătea pe acoperișul hanului în care se cazase, împreună cu ceilalți, încă de la sosirea lor în orașelul micuț de la malul mării.

Clădirile înguste erau ca niște dinți cariați, îngrămădite în rânduri, care se răspândeau de-a lungul dealurilor

până la malul apei. Din camera lui mică, sărăcăcioasă, Joss putea vedea doar primăria și strada de peste drum. Dar de aici, de sus, cocoțat pe vârful acoperișului, putea vedea mult mai multe. Putea vedea cerul. Putea vedea orizontul. Putea vedea unde se afla odată insula lui natală, undeva, în mijlocul Mării de Argint, care acum lăsase în urma ei un spațiu gol.

Bântuit toată viața de pierderea sa, acum se simțea extrem de copleșit să fie față în față cu această absență. Mai ales că orice durere simțea era atenuată de gândurile care îl duceau la antrenamentul care se apropia. Ultimul supraviețuitor din Daheed. Un ucenic care își urmează visul de a ajunge un paladero. El era ambele lucruri, ce se aflau acum în război unul cu altul. Ar fi trebuit să fie trist sau emoționat? Vinovat sau nervos?

Jos, în stradă, muncitorii băteau cu ciocanele, lucrau cu fierăstraiele și pălăvrăgeau unul cu celălalt, în timp ce terminau ultimele pregătiri pentru festivalul anual, Spiritul Mării. Copiii alergau pe stradă dintr-un colț în altul, râzând și țipând încântați, în timp ce trăgeau în urma lor un zmeu verde, în formă de pisică de mare. Coada lui se răsuca în briza vântului, ce se urca și se lăsa, de-a lungul cerului, sărind în sus de bucurie, trecând de Joss, care-i privea de pe acoperiș. Acesta le zâmbea, amintindu-și vag de o copilărie la fel de fericită.

În timp ce s-a ridicat în picioare, o rafală de vânt l-a dezechilibrat. Încercând să nu cadă, a apucat un stâlp cu fire, care pornea de pe acoperiș, până în jos, pe stradă. Chiar dacă se lăsa cu toată greutatea, firul îl ținea bine.

Către necunoscutul întunecat, se gândea în sinea lui. Sunt un ucenic din Ferma Scutului Rotund, care face parte din Frăție, îndrumat de însăși Sur Verity Wolfsbane pentru a ajunge un paladero cu propriile mele puteri! Norocul este o prostie. Eu îmi fac propriul noroc!

Strângând tare firul de cablu, i-a venit o idee nebună. Cartea lui preferată din copilărie fusese *Azof & Regele Pirat*, o povestioară daheediană, pe care o găsisese ascunsă în biblioteca de la Orfelinat, acolo unde crescuse. Nu era doar o poveste incitantă, după care se inspirase să-i pună numele raptorului său, dar îl ajutase și să-și umple unele goluri din memorie, cu privire la patria lui pierdută.

Cu toate semnificațiile personale și culturale ale cărții, partea lui favorită era mereu aceea când Azof – umilul băiat de cabină, de la bordul unui vas care fusese atacat de un echipaj de pirați – a țâșnit de pe nava sa pe puntea inamicului, folosindu-se de frânghiile acestor jefuitori. Așadar, hotărând să se adeverească cuvântul său și să-și facă singur propriul noroc, Joss și-a desfăcut centura în care-și ținea sabia, a aruncat-o peste sârmă și a acționat în momentul definitiv al eroismului său.

Un mic salt, și a fost în aer. Haina de piele care i s-a permis să o păstreze, după ce a participat la Gauntlet, a prins vântul, fluturând în spatele lui ca o pereche de aripi de pterosauri. Pentru o secundă, a realizat imaginea îndrăzneță pe care o afișa – până când l-a lovit o altă rafală de vânt. A scăpat firul la jumătatea distanței, s-a apropiat rapid de pământ și a avut o aterizare dureroasă pe un capac nituit de canalizare din mijlocul străzii.

„Abhh!“ a gemut el rostogolindu-se peste capac. Picioarul îi tremura atât de tare, încât nu-și imagina cum s-ar fi putut ridica de acolo. Copiii localnici care alergau pe drum, cei care trăgeau zmeul, râdeau privind-l pe excursionistul din Regatul Tunetului căzut, ca și când ar fi fost scăpat de un pescăruș în mijlocul străzii.

„Voiam doar să iau niște aer proaspăt“, le-a spus el, forțându-se să se ridice și să-și scuture palmele prăfuite.

„Mai degrabă voiai să muști niște bitum proaspăt de pe stradă!“ a chicotit cel mai mare dintre ei, acompaniat de prietenii cu care alerga.

„A, da? Întoarce-te la mine și spune-mi asta în față. Fericit vă servesc și vouă câte o felie!“ le-a strigat Joss cu centura sabiei în mână. Dar deja fugiseră. Încruntat, și-a pus la loc Sabia Campionului și s-a îndreptat șchiopătând către han. Se obișnuise atât de mult cu greutatea sabiei, încât deseori uita că o poartă, mai puțin în acest